

## **СЕЛО ГАНЬКОВИЦЯ**

**Ганьковиця** – і любо на душі.  
**Ганьковиця** – і погляд враз ясніє.  
Миліше сонця, неба і землі  
Твоє імення в сердечку зоріє.

Леліють гори це село,  
До себе пригортають.  
Мов ніжну панну молоду  
Барвами квітчають.

*Л. Андрела*



## **ПЕРЕКАЗИ**

### **Про походження назви села**

Кажуть, село було засновано тоді, коли в місті Мукачево закінчували будувати замок. Волелюбні предки, які не хотіли гнути спину на панів, втікали лісами. Під час втечі охоронець поранив жінку ватажка. Всю ніч і день люди на конях пробиралися вгору по руслу річки Латориці. Під вечір другого дня зупинилися, щоб допомогти знесиленій жінці. Вранці прокинулися й побачили чудовий краєвид. Їм тут дуже сподобалося, і вирішили втікачі в цих лісах оселитися. Місце це зараз називається Горб, і деякі з ясенів, які ростуть до цього часу, пам'ятають ту сиву давнину.

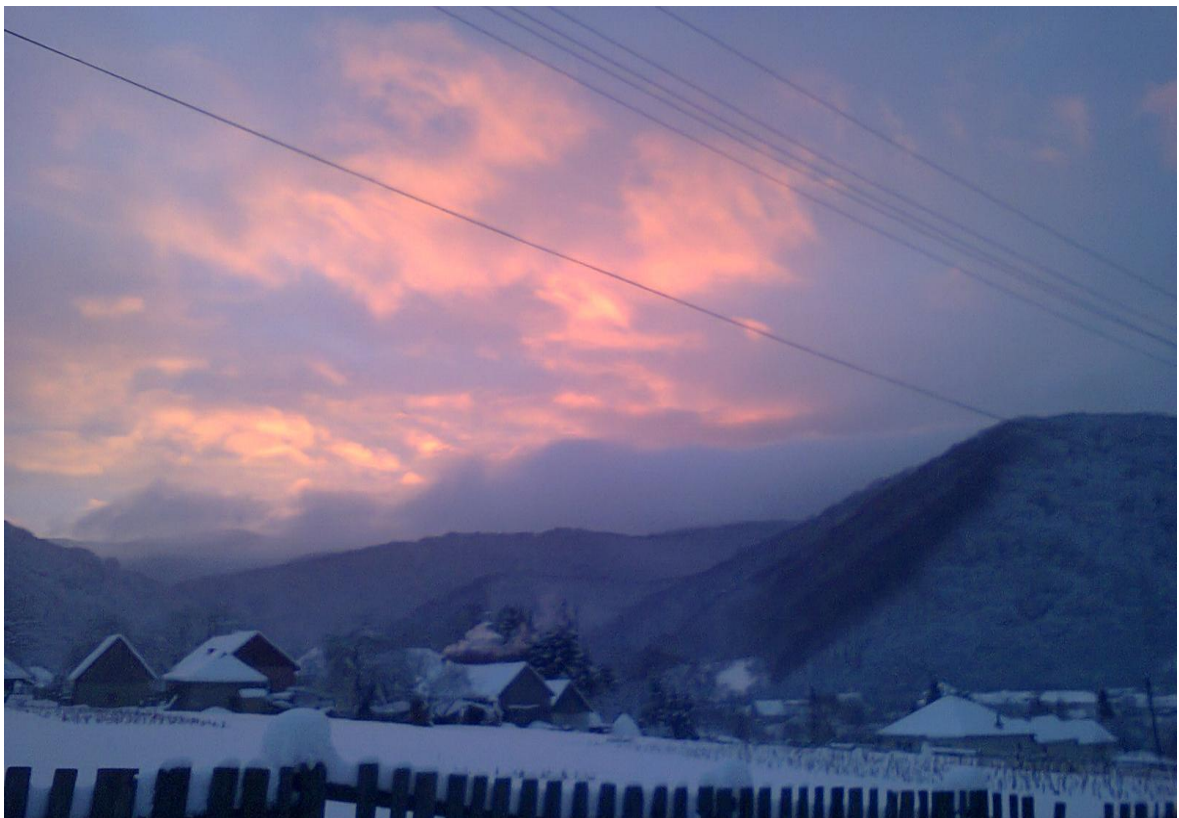
У той час землі, придатної для землеробства, було дуже мало, тому перші поселенці займалися полюванням. У річці було багато риби, в лісі - звірів. Крім того, чоловіки робили набіги на панські газдівства навколишніх сіл.

Суворі умови проживання та жорстокий природній відбір робили свою справу. Наші предки були фізично сильними і здоровими людьми. Так жили багато років. Панські гайдуки вглиб лісу не забиралися, і це послабило увагу поселенців. Інколи йшли в ліс без зброї. Жили всі разом у невеличкій землянці під дубом. Зі зрізаного ясена з однієї половини зробили стіл, а з другої - ліжко. З дерева вирізали скульптуру кози, в якій ховали все своє багатство. Чутка про цих людей поширилася по всіх околицях.

Ватажок мав гарну і мужню доньку Ганьку. На превелике лихо, у верхній течії річки Латориці поселились втікачі із Галичини. Якось в урочищі Котельничий їх зустрів ватажок із донькою. Розпочався бій. Ганьку взяли в полон, а батька-ватажка вбили. Могила його знаходилася в урочищі Луги й існувала до будівництва автодороги. Галичани поховали його як героя. Ганька дуже сподобалася сину ватажка галичан Івану. Згодом Іван і Ганька одружилися, і жителі обох поселень об'єдналися. Завдяки цьому поєднанню, і зараз народжуються найвродливіші дівчата й найсміливіші хлопці. А на честь дочки ватажка Ганьки, яка зуміла об'єднати два поселення, село дістало назву Ганьковиця.

Після зведення двох поселень зазнав зміни й устрій села. Поступово на зміну розбійницькому ремеслу прийшло землеробство. Люди вирубували ліси, збільшували межі села.

За іншими переказами, Ганька була глуха й не чула, як батько благав її про допомогу. Як би не було насправді, але своєю назвою село завдячує саме цій вродливій і сміливій дівчині на ймення Ганька.



## Каса села

Зберігся переказ про існування своєїрідної «каси» села. Гроші ( золоті монети) жителі зберігали у скульптурі кози, яка, за одним із переказів, була зроблена із дерева, а за іншим – із каменю. Три дні шукали скарби прибульці (галичани) й не знайшли.

На третій день все знищили, а скульптуру кози скинули зі скелі у річку. Під час падіння вона розбилася і з неї посипалися золоті монети.

Кажуть, і тепер при сьйві місяця можна побачити, як у Латориці ясної ночі блимають вогники. Це світяться монети, які висипалися у річку. Не вірите! У кожного є можливість перевірити правдивість цієї оповіді й знайти частинку скарбів.

*Записано вчителем Ганьковицької ЗОШ I-II ст. Кримко Н.М. від Савко Василя Грицевича, 1903 р.н.*